

C.S. Lewis

Forsvarer for den kristne tro

Kære læsere,

I dette nummer koncentrerer vi os om den kristne forfatter C.S. Lewis. Det sker i anledning af 100-året for Lewis' fødsel. (Desværre et par måneder for sent, da han blev født i november 1898 !)

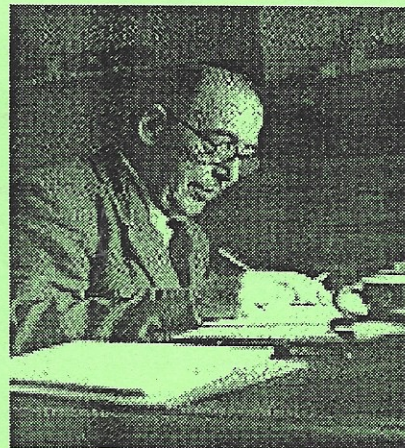
Der er sikkert mange af dette blads læsere, der på et eller andet tidspunkt har stiftet bekendtskab med C.S. Lewis. Indlevet sig i Narnias univers, og ønsket, at Aslan, Den store Løve, blev mere nærværende i ens liv. Ladet sig spidde af de ironiske indlæg overdjævelen Fangegarn sendte til sin nevø, Malurt. Fået rustet sine forsvarsargumenter for Guds eksistens gennem essays i "Sand Kristendom", eller fået indsigt i sin egen smerte og lidelse ved læsningen af "En sorgens dagbog".

Der er inspiration og visdom til at leve det kristne liv i Lewis' bøger, og vi håber artiklerne kan skabe eller forny bekendtskabet med Lewis' spændende forfatterskab.

Redaktionen

C.S. Lewis

I dag, 35 år efter C. S. Lewis' død og 100 år efter hans fødsel, er Lewis stadig kendt og elsket af hundredtusinder af mennesker verden over, både i og uden for kristne kredse.

Næsten alle hans bøger kan stadig fås, hans romaner både for børn og voksne læses ivrigt, Narnia-bøgerne er blevet filmatiseret flere gange og adskillige konferencer og akademiske kurser om den kendte engelske forfatter tiltrækker tusinder af Lewis-fans.

I de senere år har kendskabet til Lewis fået endnu en renaissance, da Hollywood-filmen "Shadowlands" om Lewis' forhold og senere ægteskab med den amerikanske forfatter Joy Gresham har tiltrukket endnu flere læsere.

Så stor er interessen for C. S. Lewis, at Time Magazine i 1980 skrev, at Lewis uden tvivl var "dette århundredes mest læste forsvarer for den kristne tro".

Ironien i det hele er, at Lewis sikkert ville have afvist det meste af al den fokusering på hans personlighed. Selv om han var en populær professor og forfatter, forelæser og radio-kommentator var han en yderst privat person, der foretrak en lille sluttet kreds af nære venner frem for et bredere socialt liv i mediernes søgelys.

Clive Stables Lewis, eller "Jack", som han blev kaldt af sine venner, blev født i Belfast, Nordirland, den 29. november 1908. Da Lewis var ni år gammel, døde hans moder af kræft. "Med min moders død forsvandt al glæde og alt det jeg stolede på", skrev han senere. Han havde bedt til Gud under moderens sygdom, men moderens

helbredelse kom ikke.

Kort efter moderens død blev Lewis sendt på en streng kostskole, som han absolut ikke trivedes på. I uddannelsesårene blev han udsat for en ateistisk og pessimistisk undervisningsform, som han senere gjorde op med i sine bøger. Han fik selv en afklaret ateistisk livsanskuelse i sine studieår.

Han blev uddannet som magister i klassisk græsk og engelsk litteratur i 1923. To år efter fik han en lærestilling på Magdalen College i Oxford i foråret 1925. Her forblev han som lærer indtil 1954, hvor han blev professor i middelalder- og renæssancelitteratur ved Cambridge-universitetet.

Omvendelsen

I 1920'erne gjorde han langsomt op med sit forhold til kristendommen, som han havde lagt bag sig som dreng. Stor indflydelse på Lewis fik flere kristne medstuderende og senere kolleger på universitetet, deriblandt forfatteren J. R. R. Tolkien.

Det blev en årelang kamp med argumenter for og imod Guds eksistens, og, selvom han længe strittede imod, sagde hans fornuft og intellekt tilsidst ja til at tro på Gud. Omvendelsen beskriver han levende i sin selvbiografi *Surprised by Joy* (Overrasket af Glæde):

"I må forestille jer mig alene i min lejlighed på Magdalen College, og hver gang mine tanker bevægede sig blot det mindste væk fra mit arbejde, følte jeg hans (Guds) vedholdende trængen sig ind på mig, ham

som jeg for enhver pris ville undgå at møde. Det, som jeg gruede så meget for, pressede sig ind på mig. Omkring Trinitatis søndag 1929 måtte jeg omsider opgive min modstand og erkende, at Gud er Gud, og knæle ned og bede. Den nat må jeg have været Englands mest forkomne og tøvende omvendte synder".

Forfatteren

Efter sin omvendelse til kristen tro etablerede Lewis sig som ledende autoritet i engelsk middelalder- og renæssancelitteratur, bl.a. med bøgerne *The Allegory of Love* og *Preface to Paradise Lost*.

Men den kristne tro forløste hans skrivetrang i en hel anden retning. Både de apologetiske og filosofiske bøger og hans romaner og eventyr bærer en grundliggende kristen livsanskuelse. Først kom bogen *En Pilgrims Vandring*. Dernæst *The Problem of Pain*, der blev udgivet i 1940. I 1942 blev han opfordret til at give en række radioforelæsninger på BBC, som fik stor succes og senere dannede baggrund for en af Lewis' mest populære bøger, *Sand Kristendom*. Her grundlagde Lewis for alvor sit ry som en ledende forsvarer for den kristne tro.

I 1942 kom også bogen *Fra Djævelens Blækhud*, der er en vittig og indsigtfuld samling af breve, skrevet af overdjævelen til underdjævelen Fangegarn om de mange fælder de kan lægge ud for en nyomvendt til kristendommen.

I 1950 udkom første bind i Narnia-serien, som afsluttedes med bind 7 i 1956. En serie af børnebøger om det fantastiske land Narnia. Generationer af børn (såvel som voksne) har siden nydt disse bøger. Louis Nielsens artikel fortæller om Narnias univers og det kristne livssyn, som bærer bøgerne.

I de 30 år fra bogen *En Pilgrims Vandring* til hans død udgav Lewis over 30 bøger og omkring 300 mindre ting, som digte, essays og breve.

Den private Lewis

Det meste af sit voksenliv levede Lewis stille og roligt sammen med sin bror Warnie i et lejet hus, The Kilns, uden for Oxford.

I over 30 år forsørgede han trofast sin plejemor Mrs. Moore, der ofte kunne være en stor byrde for ham.

To af Lewis' store fornøjelser i livet var at gå lange ture i naturen og intellektuelle og friske samtaler med en snæver kreds af venner. Denne gruppe af venner, kaldet The Inklings, mødtes hver tirsdag aften for at diskutere bøger og læse op - også af deres egne skrivelser. Det var i denne kreds, at bøger som Tolkiens *Ringenes Herre* og Lewis' bøger første gang blev læst højt og diskuteret.

Lewis var meget uselvsk, når det kom til penge. Han gav ofte penge væk, to tredjedele af alle hans royalties blev bl.a. givet væk i al hemmelighed. Han ville gerne have givet mere, hvis det ikke var for hans gode ven og advokat, Owen Barfield, der organiserede hans økonomi, så han kunne betale sin skat. Han frygtede fattigdommen, som han oplevede som barn, men elskede ikke rigdomme.

Måske det mest uselviske offer Lewis gav var hans om-

"Jeg mener selv, at den bedste tjeneste jeg kan gøre for mine vantro naboer er at forklare og forsvare den tro, som har været fælles for næsten alle kristne gennem alle tider".

C. S. Lewis

fattende brev-skrivelser. Som hans berømmelse steg, skrev fremmede mere og mere til ham for at udtrykke taknemmelighed og opbygge venskab. Lewis undlod aldrig at skrive personligt. Han fik tiltagende gigtsmerter i sin hånd, hans fritid mindskedes og hans post voksede. Men Lewis besvarede personligt de mange breve, overvældet af vigtigheden af hver enkelt menneskelig sjæl, som kontaktede ham. For nogle blev han en vigtig sjælesørger.

Et indblik i denne brevskrivning kan give bogen *Letters to an American Lady*, som både er humoristisk læsning af Lewis' korrespondance og giver indsigt i hans omsorg og interesse for det enkelte menneskes problemer.

De sidste begivenhedsrige år

De sidste ni år af Lewis' liv blev meget begivenhedsrige, både med store glæder og store tab.

I 1954 forlod Lewis Oxford efter 30 år, og tiltrådte en bedre stilling på Magdalene College i Cambridge. Han blev udnævnt til professor i middelalder og renæssancelitteratur i Engelsk.

Gennem sin brevskrivning havde han stiftet bekendtskab med den amerikanske forfatter Joy Gresham, der var gift og havde to børn. Efter hendes skilsmisse fra en alkoholiseret mand kom hun til England og boede tæt ved Lewis med sine to sønner. Han blev i en alder af 58 år i al hemmelighed borgerligt viet til Joy, der var 17 år yngre end han, udelukkende for at hun kunne forblive i England.

Da Joy imidlertid i foråret 1957 fik kræft, blev han gift med hende på hospitalet ved en kristen vielse. Hun kom sig af sygdommen, og de fik lov at leve tre intenst lykkelige år sammen i The Kilns.

Kræften kom dog med stor hast tilbage i 1960, hvor hun døde, 42 år gammel.

Lewis beskriver i bogen *En sorgens dagbog* sin store smerte over at miste Joy, sin tvivl og vrede på Gud, men også den i sidste ende stærke tillid til Gud, som karakteriserede ham.

Den 22. november 1963, den samme dag som J.F. Kennedy blev skudt, døde C. S. Lewis i sit hjem.

Det logiske forsvar

Der er flere årsager til, at Lewis stadig læses og udgives. For det første er Lewis meget overbevisende og nede-på-jorden, når han i sine skrifter forsvare kristendommen. Han skriver: "Jeg mener selv, at den bedste tjeneste jeg kan gøre for mine vantro naboer er at forklare og forsvare den tro, som har været fælles for næsten alle kristne gennem alle tider".

»For Lewis giver kristendommen mening. Den anbefaler sig selv ved fornuftsargumenter. At tro på Gud giver mere mening end ikke at tro ham. *Sand Kristendom* er sikkert det mest slående eksempel på en klar og intelligent fremstilling af det moralske og rationelle forsvar for kristen tro, som vi vil se.« (Citat Alistair McGrath »*Ten Christian Thinkers*«)

J.I. Packer skriver: "Lewis har en evne til at få dig til at føle, at han sidder og snakker med dig, søger dit hjerte og kræver total ærlighed af dig. Lewis opnåede en intimitet i sin undervisning, som er meget sjælden."

Lewis var først og fremmest en effektiv skribent og forredragsholder, der forsøgte at overbevise folk om, at de levede i et moralsk univers, skabt af en personlig Gud som gjorde krav på mennesket.

Fantasi og eventyr

For det andet havde Lewis allerede som barn en god fantasi, som han senere udviklede som moden forfatter.

Lewis siger om sig selv, at "fantasiens menneske i mig er meget ældre, langt mere aktiv og mere grundlæggende end den religiøse skribent og kritiker."

Igennem værker som *Narnia-serien*, *Fra Djævelens Blækhús* og sin science-fiction trilogi og i de billeder og historier, der konstant dukker op i hans essays, formår Lewis at præsentere et kristent livssyn på en anderledes fængslende måde. Dette ser vi tydeligt i Louis Nielsens artikel om det kristne perspektiv i Narnia-bøgerne i dette nummer.

Lewis var nemlig klar over, at mennesket ikke blot overbevises gennem intellektet, men at fantasien eller forestillingsevnen spiller en afgørende rolle i at vække længslen efter og glæden i Gud.

Lad mig afslutte med et citat af J.I. Packer i artiklen, *Still Surprised by Lewis*:

»De bedste undervisere er altid dem, i hvem fantasien og den logiske kontrol kombineres, så du modtager visdom fra deres fantasi-flugt, så vel som du mærker et bankende hjerte i deres logiske analyse og argumenter. Dette er i realiteten menneskelig kommunikation, når den er mest dybsindig, for begge hjerne-halvdele (venstre for logik og højre for fantasi) er fuldt involveret, og det giver styrke og dybde til det, som høres.

Jesu lære er det bedste eksempel på dette. Fordi Lewis' sind var så højt udviklet i begge retninger, kan det siges om ham, at alle hans argumenter er illustrationer, idet de kaster lys direkte på virkelighedens liv og handlinger, mens alle hans illustrationer er argumenter (inkl. hans fiktion og fantasier) fordi de kaster lys på realiteten af sandhed og fakta.«

C. S. Lewis på dansk

De mest populære af C. S. Lewis' bøger er blevet oversat til dansk. Vi bringer her en oversigt.

Narnia-fortællingerne (syv bind):

1. Troldmandens Nevø, 2. Løven, Heksen og Garderobeskabet, 3. Hesten og Drengen, 4. Prins Caspian, 5. Morgenvandrerens Rejse, 6. Sølvstolen, 7. Det Sidste Slag. *Alle udgivet på Borgens forlag.*

Sand Kristendom

Lewis har en uforlignelig evne til at argumentere for Guds virkelighed og gøre den kristne tro forståelig og logisk ved at anvende en mængde billeder og eksempler fra det daglige liv. Også den kristne moral bliver belyst på en inspirerende og meget tankevækkende måde. *Scandinavia Forlag.*

Fra Helvedes Blækhús

Lewis skriver fra en djævels perspektiv. En erfaren djævel, Fangegarn, skriver breve til junior djævelen Malurt, der netop er blevet ansat i fristerafdelingen, og forklarer ham alle arbejdets fiduser. Fremstillingen er gennemført ironisk og ved at vende alle værdier på hovedet bliver bogen en fængslende beskrivelse af konflikten mellem godhed og ondskab. *Nyudg. på Scandinavia.*

Den Store Skilsmisse

En drømmerejse, hvor forfatteren stiger på en bus og tager på en utrolig rejse til Himmelen og Helvede. Her møder han forskellige overnaturlige væsener, som er meget langt fra hans forestillinger om, hvad det betyder at være enten i Helvede eller i Himmelen. *Scandinavia.*

En pilgrims vandring

En allegorisk fortælling om en rejse, en søgen efter Glæde og Sandhed. Hovedpersonen John finder disse, hvor han mindst forventer dem - i troen. Den første bog, som Lewis skrev efter sin omvendelse. *Credo.*

En Sorgens Dagbog

Lewis beskriver her i sine dagbogsnotater sit savn og sin smerte efter tabet af Joy. En periode med tvivl, men også en livsbekræftende bog om den stærke tillid til Gud midt i lidelsen. Bogen danner baggrund for filmen »Shadowlands«. *Scandinavia*

Jack - af George Sayer

Scandinavia har oversat en meget omfattende og letlæselig biografi om C. S. Lewis. Den bliver af mange betragtet som den bedste Lewis-biografi.

Science-fiction trilogi

Scandinavia arbejder med en udgivelse af Lewis rum-trilogi. De to første skulle efter planen udkomme i 1999 og nummer tre følger i år 2000.

Velkommen til

Narnias verden

Af Louis Nielsen

Redaktøren af "Kristent Perspektiv" har i anledning af 100 året for C.S.Lewis' fødsel anmodet mig om at skrive nogle linjer om Narnia-serien, hvilket jeg gør med glæde, idet disse bøger lige fra min ungdom har været mig til megen glæde og hyppig inspiration.

Det er virkelig en stor oplevelse at læse Narnia-fortællingerne enten for sig selv eller bedre endnu højt for andre, ikke mindst ens børn eller børnebørn. Pludselig opdager man bibelske sandheder, man mest kender på et teologisk, abstrakt plan blive levende og virkelige for en. En mere oprindelig, mere intens og personlig verden åbner sig igen for en.

En verden kaldet Narnia, som Aslan, Den store gyldne Løve har skabt, men som indtages af onde kræfter, heksen i de forskellige forklædninger. Dette land gør Aslan stadig ... krav på og kommer og forløser og med sine trofaste undersåtter af mennesker, dværge, satyrer, talende dyr og talende træer. Aslan kæmper for at bevare dem indtil den store dag, hvor også tiden for Narnia og dets omgivende lande og ø'er rinder ud for at give plads for Aslans eget evige rige.

Professor Jim Packer har i en artikel i november nummeret af "Evangelicals now" skrevet en meget varm og meget værdsættende artikel om C.S.Lewis og hans forfatterskab. Heri nævner Packer, at Lewis' kristne forfatterskab er en refleksion over "den gamle fortælling, den bedste, som jeg ved, om Jesu magt og nåde, om Jesu

kærlighed".

Packer siger, at hvad evangelikale især elsker hos Lewis er "Aslan, Narnias Kristus-lignende løve, hans stærke forsvar for Bibelens oversanselige univers, hans insisteren på nødvendigheden af omvendelse og ny fødsel, hans tro på Kristi genkomst, på Satans virkelighed, på den kommende dom, på himmel og helvede".

Også Lewis' formaninger og opmuntringer til sine læsere om at leve et kristent liv i ydmyghed og lydlig underkastelse under Kristi herredømme og hans eget personlige eksempel og hans utilslørede vidnesbyrd om sin egen omvendelse fra ateisme til tro på Jesus Kristus er noget, vi værdsætter højt hos Lewis, siger Packer videre.

Personerne i Narnia

Det store galleri af personer, som optræder i Narnia-bøgerne, (og personer er i denne sammenhæng mange andre slags skabninger end mennesker) er en kvalitet i sig selv. Mellem dem er der nogle, man særdeles nødtigt vil ligne, men som man realistisk bedømt nok må indrømme, at man ligner.

Andre værdsætter man højt, for nogles vedkommende ligefrem elsker, som hr og fru Bæver, drengen Shasta fra *Hesten og drengen*, dværgen Trumfe, grævlingen Trøffelsnuser, musen Rippitjip ikke at forglemme, og marskmulen Muddermukke fra *Sølvstolen*. Selv æslet, den stakkels Pusle, som den ondsindede abe Finte holder i sin hule

hånd, kan man ikke andet end føle sympati med, må ligefrem holde af.

Gennem et par af disse og andre karakterer i bøgerne minder Lewis os om, at i Aslans følge er der nogle, som ikke opfylder de sædvanlige stereotyper for, hvem vi i vor verden anser for at være sande og virkelige kristne.

Lewis afviser den sentimentale indgang til kristendommen, vi ofte anlægger. Han afviser ikke fromhed og hengivenhed, tværtimod, men han efterspørger først og fremmest den ægte vare, og den er for ham ikke føleri, men sand og ægte efterfølgelse. Selv når alle odds er imod, og det strider mod ens natur og fornuft at adlyde, og det koster ære og liv at gøre det.

Personer, der tør gå op mod strømmen, og som tør stå alene og ikke unddrager sig konsekvenserne ved det, er i høj kurs hos Lewis. Det er de åbenbart også hos Jesus, som siger:

“Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil på den dag sige til mig: Herre, Herre! har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mægtige gerninger i dit navn? Og da vil han sige til dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!” (Matt 7:21-23). Se også Matt 25:31 ff.

Flere af Lewis' karakterer i Narniabøgerne nærer dybe følelser for Aslan. Hr og fru Bæver minder ligefrem om nogle af de personer, vi møder i de to første kapitler af Lukas-Evangeliet. Lucy er fuld af kærlighed og hengivenhed til Aslan, ligeså er alle de små gnavere, som kommer og bider båndene, han er bundet med over, da han ligger ihjelslået på Stenbordet.

Alle, som tror på Aslan, viser ham ærefrygt, og hans fjender skælver for ham, alle ved, at han ikke er en tam løve, men som en af dem siger: “Han er god. Han unddrager sig deres kontrol, og de kan ikke holde ham fast, heller ikke forstår de ham altid. Nogle gange synes han meget langt borte, og nogle gange frygter de, at han helt har glemt dem.

Men så er han der pludselig. Lewis' Aslan er meget lig og er uden tvivl formet over Det nye Testaments portræt af Jesus Kristus (Lewis bekræfter det i et brev til et barn, som direkte spurgte ham, hvem Aslan er).¹

Den frygtløse Rippitjip

Hvem af os elsker ikke Rippitjips frygtløshed og ridderlighed, hans totale dødsforagt, og hans dybe søgen og længsel efter det evige, efter Aslans eget land. (Alle citater er taget fra Niels Søndergaards fremragende oversættelser. Alle udgivet på Borgens Forlag):

“Ingen i båden var i tvivl om, at de kiggede ud over verdens ende - ind i Aslans land. I dette øjeblik løb båden knagende på grund. Vandet var for lavt til, at den kunne fortsætte.

“Herfra,” sagde Rippitjip, “fortsætter jeg alene.” De prøvede ikke engang på at stoppe ham, for nu føltes alting, som om det var bestemt af skæbnen eller havde fundet sted tidligere. De hjalp ham med at sænke den lille skindbåd i vandet. Så trak han sit sværd. “Det vil jeg ikke få brug for mere,” sagde han og kastede det langt ud over det åkandefyldte hav.... Så sagde han farvel til dem og forsøgte for deres skyld at lyde bedrøvet; men i virkeligheden dirrede han af lykke..... Den lille båd fik mere og mere fart på, og smuk så den ud, da den sejlede op ad bølgen. I en brøkdal af et sekund så de bå-

den og Rippitjip på selve toppen. Så forsvandt den, og siden dette øjeblik har ingen nogen sinde set musen Rippitjip. Men jeg tror fuldt og fast på, at han uskadt nåede Aslans land og lever der den dag i dag.” (*Morgenvandrerens Rejse*, side 219-220).

Denne vidunderligt betagende scene er en blandt mange hos Lewis, som fremstiller kristenlivet som en pilgrimsrejse og det evige og himmelske liv som det virkelige liv, det som vi er på vej til, længes efter og glæder os uudsigeligt til, samtidig med at vi også henter inspiration fra det, så vi kan leve vort liv ret i denne midlertidige og fremmede verden.²

Den ædle Muddermukke

Den altid pessimistiske og mørktseende Muddermukke betager os ved sin ædelhed, han kunne aldrig drømme om at svingte, og netop fordi han altid frygter det værste, er han altid parat til at møde det værste. I de skæbnesvangre timer, hvor de nær var faldet for heksens bedrageri, er det ham, som bevarer realitetssansen og som ved, at noget galt er på færde:

“... For det tredje gjorde selve smerten et øjeblik Muddermukke helt klar i hovedet, og han vidste præcis, hvad han tænkte. Der er intet, der som en skarp og stikkende smerte kan ophæve visse former for trolddom. “Jeg har lige én bemærkning, Eders nåde,” sagde han, idet han trådte ud af kaminen; smerten fik ham til at halte.

“En bemærkning. Det skulle ikke undre mig, om alt det, I har sagt, er fuldstændig rigtigt. Jeg er en person, der er vant til det værste - og til at holde gode miner til det. Så jeg skal ikke prøve at benægte noget af det, I har sagt. Men derfor har jeg alligevel én bemærkning. Lad os sige, at alle disse ting - træer og græs og sol og måne og stjerner og Aslan kun er noget, vi har drømt. Lad os gå ud fra det. Så kan jeg kun sige, at hvis det er rigtigt, så virker de opdigtede ting en hel del bedre end de virkelige.

Lad os forestille os, at dette sorte hul af et kongerige virkelig er den eneste verden. Tja, det forekommer mig at være en temmelig sølle verden. Og det er egentlig sjovt, når man tænker over det. Hvis I har ret, er vi kun nogle børn, der fantaserer. Men vi fire legende børn kan lave en opdigtet verden, som er tusind gange bedre end jeres virkelige verden. Og derfor vil jeg holde med den opdigtede verden. Jeg er på Aslans side, selv om der ikke skulle være nogen Aslan. Jeg vil leve så meget som narnier, som jeg kan, selv om der ikke skulle eksistere noget Narnia.

Se derfor vil jeg venligst sige tak for den middag, vi har nydt, og hvis disse to herrer og den unge dame er parat, vil vi straks forlade jeres hof og drage ud i mørket og bruge vores liv på at lede efter omverdenen. Ikke fordi jeg tror, vi kommer til at leve længe; men det er ikke noget stort tab, hvis verden virkelig er så trist et sted, som I påstår”. (*Sølvstolen* side 164-165).

Lewis er her i åbent opgør med alle dem, der afklæder kristendommen det guddommelige og gør troen til menneskeskabte drømme og forestillinger. Igen understreges det, at troens verden er den virkelige verden, den eneste verden, som er værd at leve for.

Den verden, som djævelen ved sit bedrag har skabt, giver ikke mennesker noget at leve for. Derfor er det til hver en tid en “klog disposition” at satse på Aslan og Narnia. Er det ikke den devise, troens folk altid har fulgt? Se Heb 11.

Slavedrengen Shasta

Den fattige slavedreng Shasta er også et studium værd. Her er nogle brudstykker fra den vidunderlige scene, hvor Shasta sulten, ensom og udmattet begynder at græde over sin elendighed og over det uheld altid at møde løver. Da pludselig opdager han midt i mørket, at nogen går ved siden af ham:

Shasta vidste, at han ikke kunne få hesten til at galopere, og fortsatte i skridtgang, og den usynlige ledsager fulgte med ham, stadig tungt åndende. Til sidst kunne han ikke holde det ud længere. "Hvem er du?" sagde han, hans stemme var næppe mere end en hvisken. Shasta er meget bange for den fremmede, men dennes varme ånde, beroliger ham en smule. Shasta fortæller den fremmede sin triste livshistorie. "Synes du ikke, at det er uheldigt at løbe ind i så mange løver?", siger Shasta. Og stemmen svarer: "Der var kun en løve." "Hvor ved du det fra?" svarer Shasta.

Og Aslan, for ham er det, svarer: "Det var mig." Og idet Shasta måbende åbnede munden, fortsatte stemmen: "Jeg var den løve, som tvang dig til at slutte dig til Aravis. Jeg var den kat, som trøstede dig mellem de dødes boliger. Jeg var den løve, som gennede sjakalerne bort, mens du sov. Jeg var den løve, som gav hestene angstens friske kræfter den sidste kvarte mil, så du kunne nå kong Lune i tide. Og selv om du ikke kan huske det, var jeg den løve, som skubbede den båd, du lå i som barn, døden nær af sult, ind til bredden, hvor der sad en mand, som var vågen ved midnat og kunne tage imod dig."

".... Hvem er du?" spurgte Shasta. "Mig" sagde stemmen, dybt og rungende, så jorden skælvede; og igen "Mig" - højt og klart og muntert, og så en tredje gang: "Mig" - sagt så stille, at man næsten ikke kunne høre det, og alligevel syntes det at komme fra alle retninger, som om at det var bladene, der hviskede det. Shasta var ikke længere bange for, at stemmen tilhørte noget, der ville æde ham, eller at den skulle komme fra et spøgelse. Men en ny og anderledes slags skælven gled gennem hans krop. Og alligevel følte han sig glad. Heldigvis havde Shasta hele sit liv boet for langt sydpå i Calormen til at have hørt de beretninger, der i Tashbaan blev hvisket om den grufulde narniske dæmon, der viste sig i en løves skikkelse. Og naturligvis kendte han heller ikke nogen af de sande historier om Aslan, sønnen af Kejseren hinsides Havet, kongen over alle narniske konger. Men efter at have kastet blot ét blik på løven lod han sig glide ned fra sadlen og lagde sig for dens fødder. Han kunne ikke sige noget, men han ønskede det heller ikke, og han vidste, han ikke behøvede at gøre det.

Den øverste af alle konger bøjede sig ned over ham. Dens manke- og noget af den sære og stemningsfulde duft, der hang omkring manken- var overalt omkring ham. Den rørte hans pande med sin tunge. Han løftede hovedet og deres øjne mødtes. Så gled tågens blege skær og løvens blændende klarhed i næste øjeblik sammen i én hvirvlende pragt og forsvandt. Han var alene med hesten på en græsbevokset skråning under en blå himmel. Og der var syngende fugle omkring dem." (*Drengen og hesten* side 148-153).

Denne beretning om Aslans møde med Shasta præsenterer os for flere af Lewis' overbevisninger. Overbevisningen om, at Kristus opsøger mennesker, ja ligefrem jager dem, også dem, som er i mørket, hvor evangeliets lys ikke er, at i alle velgerninger mod os er han handlende tilstede, og kommer til os i mange skikkelser.

Men han er kun en. Guds evige Søn, den mægtige skaber, som byder over alle magter og kræfter selv over liv og død, som hviler helt og fuldt i sig selv og er selve glæden, som også kommer mildt og stille til mennesker og

skænker sin fred. Man kan som Shasta (og Lewis) selv føle sig forfulgt af ham, men det er til ens evige gavn og velsignelse, at han er så utrættelig og så påtrængende i sin leden efter en.

Den loyale Trumfe

Og hvad med Trumfe? den skeptiske men gennemredelige dværg, som ikke tror på "alle de gamle historier", men som holder fast ved loyaliteten over for Narnias konge:

"Men jeg troede ikke, at du troede på hornet (bønnen), Trumfe" sagde Caspian. "Det gør jeg heller ikke, Eders majestæt. Men hvad har det med sagen at gøre? Jeg kan lige så godt dø under udførelsen af en vanvittig opgave som dø her. I er min konge. Jeg kender forskellen på at give råd og tage mod ordrer. I har hørt mit råd, og nu er det tid til ordrer". (*Prins Caspian*, side 97).

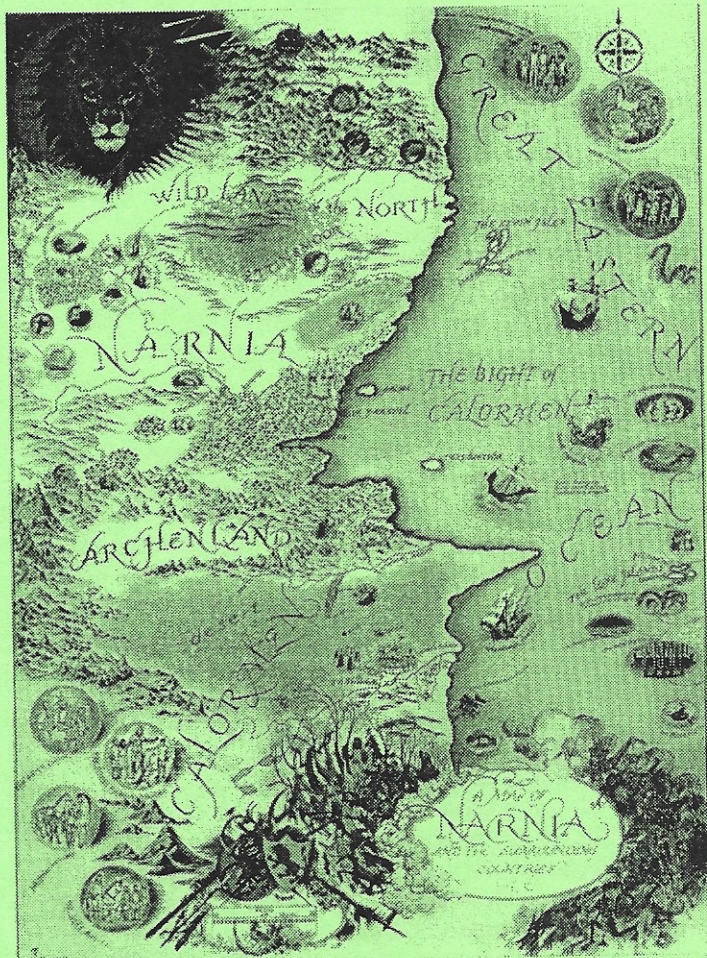
Senere i fortællingen kommer Aslan til Narnia og også Trumfe møder ham, og så følger den herlige scene, som vi næsten må videregive uforkortet:

"Og nu!" sagde Aslan med en langt højere stemme, der lå lige under grænsen af et brøl, mens hans hale piskede frem og tilbage. "og nu...hvor er denne lille dværg, denne berømte sværdfægter og bueskytte, som ikke tror på løver? Kom her, du jordens søn, kom HER!" - og det sidste ord lød ikke længere bare som en antydning af et brøl, men var lige ved at være den ægte vare. "Genfærd og gespenster!" gispede Trumfe med næppe hørlig stemme. Børnene, der kendte Aslan godt nok til at de kunne se, at han syntes vældig godt om dværgen, tog det meget roligt; men det var noget ganske andet for Trumfe, der aldrig før havde set en løve, og da slet ikke denne løve. Men han gjorde dog det eneste fornuftige: i stedet for at stikke af vaklede han hen imod Aslan.

Aslan kastede sig over ham. Har du nogen sinde set en lille bitte killing blive båret af sted i sin mors mund? Sådan var det. Dværgen hang som en lille bitte hjælpeløs kugle i Aslans mund. Løven ruskede i ham, og hans brynje raslede som en sparebøsse, og så - hopla! - fløj dværgen op i luften. Han var ikke i større fare, end hvis han havde ligget i sin seng, men sådan følte han det ikke selv. Idet han kom farende ned, greb de store fløjlsbløde poter ham lige så blidt som en mors arme og satte ham (endda med den rette ende opad) på jorden. "Skal vi være venner, du jordens søn?" spurgte Aslan. "Ja-ha-ha-ha" gispede dværgen, for han havde endnu ikke genvundet pusten". (*Prins Caspian*, side 147-48).

Således kunne vi fortsætte en rum tid endnu. Selv den håbløse, ødelagte og forkælede Eustace bliver langsomt men sikkert en anden ved mødet med Aslan. Over for denne moderne opdragede dreng, fra en skole³, hvor Bibelen ikke hørte til de bøger, man lod børnene læse" har vi modstykket Trøffelsnuser, grævlingen:

"I dværge er lige så glemsomme og lunefulde som menneskene. Jeg er et dyr, er jeg, og tilmed en grævling. Vi forandrer os ikke. Vi holder fast ved tingene". Og lidt længere henne i samtalen: Narnia "er ikke menneskenes land (hvem burde ikke vide det bedre end jeg?), men det er et land, som bør have en menneske-konge. Det husker vi grævlinger godt nok til at vide. Var kong Peter den Prægtige ikke et menneske?" "Tror du på alle de gamle historier?" spurgte Trumfe. "Vi dyr forandrer os ikke", sagde Trøffel-

Copyright © Pauline Baynes and C.S. Lewis (Pic) Ltd 1972

snuser. "Vi glemmer ikke. Jeg tror lige så fast på kong Peter og de andre, der styrede riget fra Cair Paravel, som jeg tror på Aslan". ("Prins Caspian", side 72-73. ⁴

Narnia-antologi 1

Jeg kunne blive ved længe endnu, men må så småt begynde på at slutte. Og det gør jeg med en kortere antologi med nogle få af mine favoriticitater fra Narniabøgerne. Antologien fortsætter i næste nummer af *Kristent Perspektiv*.

Fra *Trolldmandens nevø*: Om onkel Andrew siger Aslan forklarende til børnene, som gerne vil have, at han skal gøre noget ved onkelen, så han bliver rolig:

"Det kan jeg ikke forklare den gamle slyngel, og jeg kan heller ikke trøste ham; han har gjort sig selv ude af stand til at høre min stemme. Hvis jeg sagde noget til ham, ville han blot høre mig knurre og brøle. Åh, menneskebørn, I forstår så sandelig at forsvare jer mod alt, hvad der kan gøre jer godt!" (side 172)

For Lewis er menneskets frie valg og konsekvenserne af ens frie valg en realitet. Derfor er fortabelse og helvede også en realitet for ham. Mennesket kan sætte sig op mod sandheden og Guds vilje og stædigt og dumt holde fast ved det valg.

"Til sidst" siger Lewis i en anden sammenhæng "er der kun to grupper af mennesker: De, som siger til Gud: "Din vilje ske", og de, som Gud siger til: "Nu får du din vilje". Helvede er for dem, som tilhører den sidste gruppe."

Digory, drengen fra London, som ved sin onkels magiske

ringe er kommet til Narnia i det øjeblik, det skabtes, men også er kommet til at tage Jardis den onde dronning fra Charn med sig vil gerne, at Aslan skal gøre noget for hans dødssyge mor i London:

"Menneskesøn", sagde Aslan, "er du parat til at gøre den uret, som du har bragt over mit prægtige rige Narnia på dets allerførste dag, god igen?" "Jeg kan ikke rigtig se, hvad jeg skulle kunne gøre" sagde Digory. "Dronningen stak jo af, og "Jeg spurgte, om du var parat?" "Ja", sagde Digory. Et øjeblik havde han overvejet, om han skulle sige: "Jeg vil prøve at hjælpe dig, hvis du lover at hjælpe min mor", men han var med det samme blevet klar over, at løven absolut ikke tilhørte den type, som det var klogt at prøve at slå en handel af med..... "Men vil du ikke nok - kan du ikke - give mig noget, der kan gøre min mor rask igen".

Indtil da havde han stået og kigget på løvens store forpoter og de kæmpemæssige kløer på dem; nu rettede han desperat blikket op mod dens hovede. Og det, han så, overraskede ham mere end noget andet i hans liv. For det store gyldenbrune hoved var bøjet ned mod hans eget, og (hvad der for Digory var allermest underfuldt) løvens øjne var fyldt med store, blanke tårer. De var så store og klare i sammenligning med Digorys egne tårer, at han et øjeblik tænkte, at løven faktisk måtte være mere bedrøvet over hans mors sygdom, end han selv var det.

"Jeg ved det min dreng", sagde Aslan. "Sorg er en forfærdende følelse. Endnu er det kun dig og mig der ved det her i dette land. Lad os være gode mod hinanden". (side 143-44).

Scenen taler for sig selv. Forløsningen kan kun komme fra Gud, men den sker gennem "kvindens sæd". Mennesket kan intet gøre for at bringe forløsning, men det må være parat til at tjene Guds frelseshistoriske plan. Mennesket vil komme til at lide megen sorg, men dets sorg er kun en forsmag på den sorg, Aslan selv (Menneskesønnen) vil komme til at bære, for at mennesket kan blive frelst.

Kløerne på Aslans poter er frygtindgydende, men vender man blikket mod ham oplever man en, som føler dyb medfølelse med en og fuldt ud deler sorg og smerte med en, men som også har kraft, væld og styrke til at kunne frelse og redde.

Fra *Løven, heksen og garderobeskabet* : Hele scenen, hvor løven hånes og angribes og føres hen til stenbordet for til sidst at blive stukket til døde af Den hvide Heks, er så intens, at vi burde citere den i sin helhed (side 133-142), men vi må nøjes med disse små udpluk:

"Der hævdede sig en skrækslagen hylen og mumlen fra væsenerne, da de så den store løve komme gående op imod sig, og et øjeblik syntes selv heksen at være lammet af frygt. Så genvandt hun fatningen og udstødte en vild og uhyggelig latter. "Den tåbe", råbte hun. "Den tåbe er kommet. Bind ham." Lucy og Susan holdt vejret og ventede på at Aslan skulle brøle og springe på sine fjender. Men det skete ikke."

"Stop!" sagde heksen. "Lad ham først blive raget." En trolld trådte frem med en saks og satte sig på hug ved siden af Aslans hoved. Børnene kunne nede fra deres skjulested se Aslans hovede, der virkede anderledes og mindre uden sin manke. Fjenderne lagde også mærke til forskellen. "Ha, han er jo bare en stor kat!" var der en, der råbte. "Er det ikke andet, vi har været bange for?" sagde en anden. Og de trængtes omkring Aslan og håned ham med tilråb som "Mis, mis! Stakkels lille missekæt" og "Hvor mange mus har

du fanget i dag, kat?" og "Kunne du tænke dig en skål mælk, kattepus?"

Hendes (heksens) ansigt vred og fortrak sig af op-hidselse, men Aslan kiggede roligt op mod himlen; han var hverken vred eller bange, blot en smule bedrøvet. Og så lige inden hun jog kniven i ham, bøjede hun sig og sagde med skælvende stemme: "Nå, hvem har så vundet? Din tåbe, troede du virkelig, at du kunne redde den menneskelige forræder ved at gøre dette? Nu vil jeg dræbe dig i stedet for ham, sådan som vi har aftalt, således at Den store Trolddom kan blive stillet tilfreds. Men når du er død - hvad skal så kunne forhindre mig i også at dræbe ham? Hvem vil så kunne redde ham? Vid at du har givet mig Narnia til evig tid, at du har mistet dit eget liv og ikke reddet hans. Fortvivl og dø med denne viden."

Citaterne her er alle koncentrerende omkring Aslans død for at sætte forræderen (menneskeheden) fri af heksens dødbringende magt. Vi kan ikke læse dem uden stærkt at blive mindet om evangeliernes skildringer af vor Herres Jesu Kristi lidelseshistorie. Underligt er det, at de tager os mere om hjertet end lidelseshistorien, velsagtens fordi vi er alt for kendte med den.

Aslans død i Narniafortællingerne er som Jesu Kristi død i Det nye Testamente skildret som en del af et større drama, Guds evige frelsesplan fra før verdensløbets begyndelse, Guds hemmelighedsfulde skjulte visdom, som verdensherskerne ikke kendte, men som gennem offer og udlevering til dem afvæbner og besejrer dem til deres evige undergang.

Aslans dybe ydmygelse og fornedrelse, trods hans vældige og forfærdende magt og hans stille affinden sig med det og hans værdige og kongelige adfærd under hele dødsprocessen afbilder naturligvis de samme ting hos Jesus Kristus, løven af Judas stamme og det slagtede lam.

Om morgenen derefter:

... "og åh, hvor føltes deres ben (Lucys og Susans) dog trætte. Og så, mens de et øjeblik var standset op og stod og kiggede ud mod havet og Cair Paravel, blev det røde til guld derude, hvor havet og himlen mødtes, og langsomt gled solens skive frem. I samme øjeblik hørte de en høj lyd bag sig - en knagende, bragende lyd, som om en kæmpe havde knust en kæmpetallerken. Solopgangen havde fået alting til at se anderledes ud - alle farverne og skyggerne havde forandret sig - at de et øjeblik ikke kunne se, hvad der var sket. Men så fik de øje på det. Stenbordet var flækket midt over og gået i to stykker; og Aslan var intetsteds at se. "Hvem har gjort det?" råbte Susan. "Hvad betyder det? Er her trolddom på spil igen?" "Ja!" buldrede en stemme bag dem. "Her er trolddom på spil". De vendte sig. Dér, midt i sollyset, større end de havde set ham før, stod Aslan og rystede sin manke (for den var åbenbart vokset ud igen.) (side147-148).

Denne scene er naturligvis scenen i haven påskemorgen.

"Men hvad betyder det alt sammen?" spurgte Susan, da de var faldet til ro. "Det betyder," sagde Aslan, "at selv om heksen kender til Den store Trolddom, så er der en endnu større trolddom, som hun ikke ved noget om. Hendes viden går kun tilbage til tidernes morgen. Men hvis hun kunne have kigget længere tilbage, ind i stilheden og mørket før tidernes morgen, ville hun dér have set en anderledes besværgelse. Hun ville have vidst, at når et villigt offer, som ikke har begået forræderi, bliver dræbt i stedet for en forræder, revner Stenbordet og selve Døden bliver besejret. Og nu ..."

(side 149).⁵

Til sidst denne lille perle af sprudlende, næsten guddommelig humor:

"Den gladeste af dem alle sammen var den anden løve, som blev ved med at fare rundt imellem de andre, som om den havde forfærdelig travlt, men i virkeligheden var det blot for at kunne sige til alle, den mødte: "Hørte du, hvad han sagde? Os løver. Og det betyder ham og mig. Os løver. Det er det, jeg godt kan lide ved Aslan. Ingen forbehold, ingen tilbageholdenhed. Os løver. Det betyder ham og mig." Han blev i hvert fald ved med at sige dette, indtil Aslan havde fået anbragt tre dværge, en dryade, to kaniner og et pindsvin på ryggen af ham. Det fik ham til at falde en smule til ro." (side 159-160).⁶

Noter: De fleste af os kan sandsynligvis, når vi læser de forskellige citater umiddelbart komme i tanke om eller associere til bibelsteder med et lignende indhold. Men for det tilfældes skyld, at det måtte være en hjælp for en eller anden læser at kende, hvilke bibelsteder, jeg umiddelbart tænker på, når jeg læser dette har jeg nogle steder et tal i teksten, der henviser til nedenstående:

1. Jesus som den ærefrygtindgydende, der forfærder og drager på samme tid er der mange eksempler på i Det nye Testamente, se f.eks. Luk 5:8-11; 8:35-39; Johs 18:6; ApG 9:3-6; 2 Thes 1:8; 2:8; Åb 1:17-18 etc. Jesu frie færden mellem mennesker, hans røren ved mennesker, hans retten sine øjne mod dem, samt hans udtrykte medfølelse med dem bevidnes også adskillige steder i evangeliefortællingen.

Disciplene ved sig elskede. De ved også, at han ubetinget er deres Herre, og at de er underlagt hans myndige ord, som både trøster, styrker og opmuntrer dem, og når behov er for det bebrejder dem og tugter dem. Sådan er Narniafortællingernes Aslan også. Jesus er altid initiativtageren. Således også med Aslan. Aslan har man heller ikke i sin magt ligeså lidt som disciplene eller noget andet menneske, har Jesus i deres magt. Ligesom Jesus i Det nye Testamente er Aslan både nærværende og fraværende, men han har aldrig glemt Narnia og dets skabninger.

2. Bibelske henvisninger: Joh 14:1-3; Rom 8: 18-27; 2 Kor 5:1-10 og ikke mindst Fil 1:20-26 er gode eksempler.

3. Eustaces' skole og opdragelse udtrykker en af Lewis' yndlingsversioner, hans indgroede had til sin tids skole, hvor troen og sand menneskelighed, som er noget naturligt og medfødt hos barnet, systematisk bliver angrebet og til sidst kvalt. I "Screwtape udbringer en skål" og i essayet "The Abolition of Man" uddyber Lewis med blændende sarkasme, hvad han mener om den moderne skole, som et sted, hvor man snarere udvikler burhøns end sande mennesker.

4. Verden bærer umiskendeligt præg af at være skabt af Gud. Det ved alle andre skabninger undtagen mennesket. For mennesket alene har vendt sig mod sin Skaber. Bibelens profeter anlagde en lignende betragtning: Es 1:3; Jer 8:7 og Jesus Matt 6:26 ff.

5. Se Joh. 12:31-33; 1 Kor 2:6-8; Kol 2: 14-15.

6. Se Mark 10:41-45; Joh. 13:12-14; 21:15-19; Rom 15:1-7 og Fil 2:1-18.

Den homoseksuelle i Bibelens lys

Dette er den femte artikel i en serie om den kristne kirkes forhold til Skriftens autoritet

I de sidste to artikler har vi diskuteret Skriftens blivende autoritet i relation til den dramatiske ændring, der siden nytestamentlig tid er sket i kønnenes forhold til hinanden, og til, hvad kvinder må og ikke må. I denne artikel vil vi tage et andet stærkt omdiskuteret spørgsmål op; spørgsmålet om kirkens holdning til homoseksuelle og til homoseksuelt samliv. I modsætning til den forrige diskussion har denne stærke moralske implikationer.

Denne diskussion kan ikke bare føres på et akademisk, neutralt plan, den har vide personlige og sjælesørgeriske aspekter, den kalder på mange følelser om ikke ligefrem lidenskaber, og vi risikerer nemt at blive farisæiske eller kynikere og i nogle tilfælde ligeglade.

Vi risikerer også nemt at give mennesker et helt fejlagtigt billede af Gud og Guds vilje, og det gælder på begge sider af hegnet mellem dem, som insisterer på, at homoseksuel praksis er noget, man må forsage, og dem, som går så langt, at de gerne vil velsigne det.

Ser vi på, hvad Bibelen siger, er der ingen tvivl om, at både Det gamle- og Det nye Testamente klart tager afstand fra enhver form for homoseksuel praksis og anser det for synd og overtrædelse af Guds bud (1 Mos 19:4 ff; 3 Mos 18:22; 20:13; (5 Mos 22:5); Dom 19:22 f; Rom 1:26 ff; 1 Kor 6:9-11).

Forsøg på at bortforklare det ved at hævde, at Bibelens forbud udelukkende er møntet på homoseksuel sakral prostituition virker langt fra overbevisende. Ligeså må vi afvise påstanden om, at sagen ville have stillet sig anderledes, hvis de bibelske forfattere havde haft kendskab til

den genetiske eller relationspsykologiske forsknings resultater.

Det er formodentlig stadig et omdiskuteret spørgsmål, om homoseksualitet er og kan være genetisk bestemt. Ofte er det bestemt af en uheldig udvikling i menneskelige relationer i et menneskes udvikling som barn og ung.

I andre tilfælde igen er der tale om ren og skær promiskuitet. Om årsagen nu er den ene eller anden eller endda en blanding af dem alle, gør det ingen forskel over for Gud. I hans øjne er homoseksuel praksis synd.

Synden i os alle

Men når det er sagt, må det også siges, at løgn, ubarmhjertig adfærd, udnyttelse og undertrykkelse af andre, hovmod, fordømmende holdninger over for andre (altså også over for de homoseksuelle), sladderagtighed, løsagtig omgang med det andet køn, drikkeri og frådseri og et væld af andre ting ligeledes er synd, og ikke mindre synd end homoseksuel adfærd.

Ingen af os kan sætte os op på en piedestal og og pege fingre ad den homoseksuelle, for selv om vi ikke praktiserer denne synd, så synder vi på andre måder, som gør os lige så, og måske mere dadelværdige og strafskyldige i Guds øjne. Alle står vi til regnskab over for Gud som vor dommer, og det er i sig selv så forskrækkende, at vi har mere end nok med at tage vare på vor egen synd.

Den erkendelse frister imidlertid nogle til at mene, at just fordi det er sådan, er det også lige meget. Vi kan ikke

lade være med at synde, så lad os da synde. Den homoseksuelle, hvis drifter er rettet mod sit eget køn, skal bare frimodigt følge sine drifter. Personen skal blot leve ansvarligt og hensynsfuldt med sin partner, der er at ligestille med en ægtefælle.

Mange kristne fortalere for homoseksuelt samliv er gode, oprigtige kristne, som skelner skarpt mellem promiskuitet og egentligt og forpligtende homoseksuelt samliv. At der er forskel på de to ting, endda en meget stor forskel ønsker jeg ikke at benægte, den synes indlysende. Men det ændrer alligevel ikke afgørende på det forhold, at det har Guds Ord imod sig.

Uafhængighed af Gud

Dermed melder spørgsmålet sig uundgåeligt, om vi forholder os absolut eller relativt til Guds Ords autoritet.

Det spørgsmål er dog meget nemmere at stille end at besvare, det erkender jeg, for som tilfældet om farisæerne og de skriftkloge afslører, er det muligt at forholde sig absolut til Skriftens autoritet uden at udøve tro eller være i nogen personlig og afhængig relation til Gud. Den tragedie har gentaget sig mange gange både i kirkens historie og i den enkeltes kristnes liv.

Al uafhængighed af Gud er farlig og er tillige synd, ja det egentlige i syndefaldet. Og rettroenhedens og farisæernes uafhængighed er ikke mindre synd end den frigjorte, liberale kristnes, som insisterer på at indsætte sine egne meninger og følelser på Guds Ords plads og derefter forsøger at bevise, at homoseksuelt samliv opfylder intentionen i kærlighedsbudet, det eneste bud, man vil give en absolut status.

Men er det ikke sin egen forstand og sine egne følelser, man under foregivende af at opfylde kærlighedsbudet tildeler absolut autoritet?

Også vi, som af tradition og opdragelse er mere bundne af Skriften, kender det dilemma, og erfarer det netop som et dilemma, fordi vi ved, at "man bør adlyde Gud mere end mennesker", hvilket i praksis er at adlyde Skriften. Samtidigt ønsker vi også af hele vort hjerte at handle broderligt og kærligt over for vor homoseksuelle broder.

Så hvordan handler vi i praksis, når vi står over for problemet homoseksuel praksis?

Vi vil gerne have klarhed over, hvorfor Guds ord er så meget imod homoseksualitet. Samtidigt ønsker vi at vide, hvordan vi hjælper den, hvis seksuelle og erotiske drifter rettes mod et medlem af hans eller hendes eget køn.

Lad mig understrege, at vi her taler om kristne homoseksuelle og kristne lesbiske. Dem udenfor er vi ikke sat til at dømme, men til at forkynde evangeliet for og hjælpe til Herren. Moraliseren er ikke en del af vort ansvar over for dem og er det for den sags skyld heller ikke over for dem, som hører hjemme i samme tro.

Ægteskab og venskab

Gud er imod homoseksuel praksis, så meget står ud fra Bibelen klart. Vi behøver ikke nødvendigvis at vide hvor-

for for at adlyde, det må være os nok, at han er imod det. Men hans vilje er god og ikke dikteret af luner eller despotisme, så der må være en begrundelse dikteret af Guds godhed for, at han hader det.

Skabelsesberetningen i 1 Mosebog 1-3 er normgivende ikke bare i dette spørgsmål men også i så mange andre af de ting, Skriften beskæftiger sig med. Den medhjælp, Gud gav manden til opfyldelse af hans savn, var som han, idet hun var taget af ham, men var alligevel også en anden, hans fuldstændiggørelse, men også hans modstykke.

"En ven kan være mere trofast end en broder" (Ordsp 18:24), og David lovpriste Jonatans kærlighed og venskab for at være "mere dyrebar end kvinders kærlighed" (2 Sam 1:26.)

Der er intet seksuelt eller erotisk i det, David taler om her; lad det stå klart). Men en mand kan aldrig indtage en kvindes plads i en mands liv ej heller kan en kvinde indtage en mands plads i en kvindes liv.

Om partnerskab i betydningen ægteskab, hvor de to "bliver ét kød", kan der aldrig blive tale. To af det samme køn kan godt bo sammen eller være nære fortrolige venner, men det har intet med ægteskab at gøre, for ægteskab er at "være et kød", ikke længere to, men sammenføjede til et. Den seksuelle og erotiske akt udtrykker netop denne forening og er i Guds vilje og tanker også den eneste forbindelse, hvor seksuelt samliv hører hjemme.

Vil man tale om restriktioner og begrænsninger i ens driftsudfoldelse, kan vi med fuld ret sige, at Bibelen også pålægger den heteroseksuelle mand og den heteroseksuelle kvinde restriktioner, nemlig at han skal holde sig til den ene, som er hans hustru og hun til den ene, som er hendes mand.

Men vi bryder os ikke om at tale om restriktioner, for Guds bud er positive og livsskabende, ikke negative og dødbringende. Og illegitim sex er ødelæggende og livsnedbrydende, uanset hvor meget man end prøver på at bagatellisere og besmykke det.

Sex i den moderne verden

Vor tids mennesker i hvert fald i vor del af verden taler meget om rettigheder. Utroligt mange ting er ligefrem blevet en menneskeret.

Retten til seksuel udfoldelse betragtes nærmest som en menneskeret. Men sådan ser Bibelen ikke på det. Den ser realistisk på sex som en gave fra Gud i ægteskabet, der bringer stor nydelse og opfyldelse med sig, men også som en fristelse, der misbrugt bringer megen ulykke, harm og sorg.

Sex er just en gave, ikke en ret. Og Gud er giveren af sex. Er han ikke det, og stjæler man sig til sex og holder Gud ude af sit seksuelle liv, høster man frugterne af det. Med det er det ikke anderledes med den homoseksuelle og den lesbiske end med den heteroseksuelle.

Vor tid er desuden besat af sex. Film, tidsskrifter, udstillinger, reklamer, menneskers påklædning eller mangel på samme udsender seksuelle signaler og vækker seksuelle

lyster.

Det er svært at være en homoseksuel kristen eller en lesbisk kristen og samtidigt holde sig til Guds ord, for lysterne vækkes konstant gennem alt det, man ser og hører. Men det er lige så svært at være en heteroseksuel kristen. Fristelsens tryk hviler tungt over os alle sammen.

Dette pres må ikke få os til at tabe hovedet og afholde os fra at anlægge en nøgtern bedømmelse af vor situation. For seksuel udfoldelsesmulighed er en basal drift, men ikke en livsnødvendighed. Vi dør ikke af at være uden sex, som vi gør af at være uden mad og drikke og ikke at glemme at være uden Guds Ord.

Derfor kan Gud godt have skabt dig, så du må leve dit liv uden seksuel opfyldelse. Det vil være hårdt, men det vil være en anledning til at søge Gud, som har lovet at "give dem, som beder, lade sig finde af dem, som søger og lukke op for dem, som banker på", som altid har lige præcis den nåde, den enkelte af os har brug for.

Tænk på Jesus. Var han ikke det mest fuldkomne menneske, der nogensinde har levet? Men han havde ikke noget seksualliv. "Ikke alle kan forstå det", sagde Jesus, da han til selv sine disciples forfærdelse underviste om ægteskabets uopløselighed og renhed. Og han tilføjede, at der var nogle, som var født uegnede til ægteskab, andre havde mennesker gjort uegnede, medens atter andre frivilligt havde givet afkald på det for Guds riges skyld.

At være født homoseksuel eller gennem en forkvaklet udvikling i nogle afgørende år af ens liv at være blevet sådan disponeret kan føles tragisk som på anden måde at været født invalid eller ved en ulykke at være blevet det.

Men det behøver ikke at ødelægge vort liv eller nedskrive dets værdi. Tværtimod kan det tilskynde os til at søge Gud og hos ham søge hjælp til at leve med vor svaghed, så det bliver til Guds ære.

En sådan vej anviste Paulus korintherne. Han forbød dem ikke at gifte sig, men rådede dem til under de forhåndenværende omstændigheder at lade være (1 Kor 7).

Ægteskab og seksuel udfoldelsesmulighed er ikke "et must", men en gave, som Gud gerne giver sine børn, men som han også nogle gange nægter at give.

Jeg har i denne artikel udelukkende haft den kristne homoseksuelle og lesbiske i tanke. Den promiskuøse har jeg ikke haft med i mine betragtninger. Til dem havde nogle af de omvendte kristne i Korinth hørt, men Paulus anser det for givet, at Guds rensende gerning ved forløsningen i Kristus og den Helligånds gave fører til omvendelse fra sådant et liv (1 Kor 6:9-11).

Læg mærke til, at Paulus ikke regner de homoseksuelle for en særlig slem gruppe af syndere, men nævner dem i flæng sammen med "utugtige, afgudsdyrkere, ægteskabsbrydere, tyve og griske mennesker".

At leve med homoseksualitet

Konkluderende vil jeg understrege, at jeg finder Bibelens syn på dette spørgsmål menneskeværdigt, medens det liberale syn, som lukker op for alle ting, bare det sker i kærlighed henviser mennesker til et liv i samvittigheds-kvaler og stor ensomhed. Det liberale syn efterlader den

homoseksuelle og lesbiske med længsler, som aldrig opfyldes og det skaber større fornemmelse af mislykkethed.

I evangeliets lys kan vi forholde os realistisk til vort liv og erkende, at selv om man er belastet på den måde, gør det ikke en mindre dyrebar for Gud eller mindre værd som menneske.

Hvis du har dette særlige problem, kan du komme til Ham, din himmelske Far med det og hos Jesus, den gode Hyrde søge hjælp og styrke til at leve med det, så det herliggør Gud.

Homoseksualitet er måske det problem, som holder dig nær til Jesus; for andre kristne kan det være et andet problem, Gud bruger til at holde dem nær til ham. Han forholder sig ikke anderledes over for dig som homoseksuel end over for ethvert andet af sine børn.

Så lad selvmedlidenheden fare. Den kan du ikke bruge til noget, og giver du efter for den og realiserer dig selv som homoseksuel, kommer du kun til at høste sorg af det.

Det samme må vi sige til alle de velmenende kristne, som gerne vil være så barmhjertige, mere barmhjertige end Gud. Men er de det med alle deres fagre ord til den homoseksuelle om det smukke liv, han kan bygge op sammen med en partner af samme køn?

Er det ikke netop barmhjertigheden mod de homoseksuelle, de svigter ved at give sådanne råd. For hvad er gode råd værd, hvis ikke Herrens Ånd er i dem, og hvis mennesker ved at følge dem kommer længere og længere bort både fra Gud, sig selv og andre?

Nej "Herrens veje er rette, de retfærdige vandrer ad dem, men syndere snubler" (Hos 14:10).

"Enhver, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud. Og enhver, som elsker den, der er født af ham, elsker også den, der er født af ham; og deraf ved vi, at vi elsker Guds børn: at vi elsker Gud og handler efter hans bud. For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge. For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, som har overvundet verden, er vor tro. Og hvem andre kan overvinde verden end den, som tror, at Jesus er Guds søn?" (1 Joh 5:1-5).

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole. Sekretariatet v. Joyce Deeks, Lindevej 56, 5250 Odense SV. Redaktion: **Carsten Thomsen** (ansv. red), Hvidbjergvej 9, 1th, 2720 Vanløse, e-mail: ct1@image.dk, tlf. 38 71 25 74, **Louis Nielsen**, Lungstedløkken 2, 5250 Odense SV, tlf: 65 96 38 37, **Karl-Jørgen Helmich**, Østergade 51, Trolldhede, 6920 Videbæk, tlf: 97 19 44 82. Bladet udgives 4 gange om året. Det udsendes gratis til studerende på Perspektiv Bibelskole. Årsabonnement: 75 kr.